

Šárka Hieková

Vanilkový polibek

motto

Vanilkový polibek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Šárka Hieková
Vanilkový polibek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Šárka Hieková

Vanilkový polibek

motto

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete?
Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou
jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Pro Janu

1. kapitola

Aneta

Nechápavě se podívala na konec Petrova ukazováčku.

„Co to má být?“ zopakoval Petr a nepřestával ukazovat směrem ke zdi.

„Olej na plátně?“ odpověděla Aneta otázkou, ačkoli jí bylo naprosto jasné, co jejího přítele tak znepokojilo. „Namalovala jsem ho na tom kurzu. Myslím, že se tam skvěle vyjímá.“

„Jako pěst na oko. O tomhle jsme se snad už bavili. A ne jednou. Opravdu nechápu, proč se neustále snažíš zaplevelit byt nějakým kýčem.“

„Dobře, nejsem Michelangelo, ale ten obrázek se mi povedl a mám z něj radost.“ Zadívala se na malbu vyobrazující dívku brouzdající se ve vlnkách na břehu moře. Ano, možná byla kýč, a ne její nejlepší dílo, obsahovala však prvky, které daly často zabrat i mnohem zkušenějším malířům – průzračnost mořské vody, třpyt kapek, světlo a stíny. „Ale ty by sis sem nejspíš nepověsil ani pravou Monu Lisu, že ne?“

„To si piš, že ne,“ zamračil se. „Naposledy ti vysvětluju, že můj byt je perfektně vybalancovaný. Nesnesu nic, co by narušilo harmonii černé, bílé a šedé barvy. Navrhoval ho renomovaný architekt.“

„Občas je fajn mít ohnisko, které naruší monotónnost,“ pokrčila Aneta rameny. „To by měl vědět i ten tvůj renomovaný architekt.“

„Nech si ten sarkasmus a tohle laskavě sundej,“ ukázal znova štítivě na obraz.

„Je to tvůj byt, ale bydlím tu už tři roky a pořád mám pocit, že jsem tady jen na návštěvě. Až budeme mít děti, dostanu svolení koupit jim barevné hračky? A co pastelky? Dostanou všechny, nebo jim ze sady vybereš jen černou, šedou a bílou? Vadí ti i to, že mám modré oči?“ Obraz sice sundala, ale Petrových pravidel měla právě dost.

„Musíš být tak hysterická?“ utrousil a tvářil se unaveně.

Mluvila klidně a hysterická rozhodně nebyla, ale když si to Petr myslel, nemělo cenu se s ním hádat.

„Nevím, proč musíš dělat problémy. Chybí ti snad něco? Sehnal jsem ti práci, máš pohodlné bydlení a paní na úklid. Toleruju ti všechny ty hloupé kurzy. Jednou je to jóga, pak keramika, teď akvarel.“

„Olej,“ opravila ho. „A co je na tom? Prostě trávím v práci osm hodin, ne dvanáct a k tomu víkendy jako ty. Mám čas, tak chodím na kurzy. Až přijdou děti, budu sedět doma.“ Nevadilo by jí pracovat třeba šestnáct hodin, ale na svém. Ne pro cizí firmu, která by ji nahradila lusknutím prstů.

„A jsme zase u toho. Děti. Ty ještě nejsou na pořadu dne.“

Od dalšího rozhovoru je vyrušilo zvonění telefonu. Možná to bylo dobře, Aneta se nechtěla hádat a být za hysterku.

„Hmm... Dneska? Cože? Teď hned?“ odpovídal Petr někomu na druhé straně a nervózně přecházel po místnosti. „Jak moc to pospíchá?“ Nakonec zavěsil a obrátil se k Anetě. „Musím něco dodělat v práci. S večerí na mě nečekej. Pokud to půjde dobře, budu doma tak na desátou.“

A když to dobře nepůjde, tak o půlnoci, chtěla říct Aneta, ale pak jen mávla rukou. Kdyby něco namítla, následoval by nekončejší proslov, že jenom díky jeho práci má krásný byt, moderní kuchyni, nové auto a dvakrát ročně drahou dovolenou.

Ano, měla ty věci ráda, ale za jakou cenu? Vždycky muselo být po jeho, a když měl později pocit, že prosazování své vůle přehnal, odměnil ji dárkem nebo poukázkou na kosmetiku.

Vrátil se až pozdě po půlnoci, přitulil se k ní a zašeptal: „Koupil jsem nám zájezd na Lombok. Uděláme si Vánoce v teple.“

Copak se na něj mohla zlobit? Dokonce se snažila, aby Petr nepoznal, že je pro ni sex pouhý tělocvik. Zhluboka dýchat, vypnout prsa, zastrčit břicho, udělat most a posledních pár vteřin provzdychat. Občas dosáhla orgasmu, ale většinou ne. Co by však neudělala kvůli Vánocům v tropickém ráji? Doufala, že právě tam by mohli mít ideální podmínky na rozhovor o dítěti. Od chvíle, kdy oslavila třiatřicáté narozeniny začala mírně panikařit. Veškeré naděje tak upínala ke slíbené dovolené.

Milovala léto. Obzvlášť jeho začátek, kdy ji všechny krásné dny teprve čekaly. A dovolená v exotické destinaci je vlastně takové malé léto uprostřed zimy.

Nikdy na takové dovolené nejezdili, i když si to mohli dovolit. Petr spíš preferoval klasiku – v zimě lyžování v Alpách, v létě moře. Proto ji překvapilo, že sám od sebe navrhl dva týdny v tropech. Dva týdny v Indonésii, na ostrově Lombok, v malém klidném rezortu nedaleko Bangsalu.

Místo práce si prohlížela fotky rezortu a míst, která by měli navštívit. Seděla v kanceláři za počítačem, upíjela vystydlou kávu a odkládala odpověď otravnému klientovi.

Blkl jí e-mail od Petra, který v rámci prokrastinace hned otevřela. Obsahoval letenky, fotky hotelu a video. Okamžitě si

ho pustila. Zobrazovalo to nejlepší, co ostrov nabízí. Petr si dal i práci s popisem, který zážitek na kdy objednal. Masáž, kurz vaření tamní kuchyně, výlet k vodopádům, koupání v jezírku uprostřed vyhaslého sopečného kráteru, surfování, plavba lodí na želví ostrov a mnohé další.

E-mail pro klienta mohl počkat. Nejdřív ze všeho se musela pochlubit kolegyním a pak hned zavolat své nejlepší kamarádce Tereze, majitelce kadeřnictví blízko Anetiny kanceláře. Oznámila jí, že se odpoledne zastaví a rovnou si nechá zastříhnout vlasy. Včera Petrovi jen rozespale poděkovala, ale chtěla to udělat pořádně a být pro něj co nejkrásnější.

Napsala odkládaný e-mail, odeslala ho, dokončila několik dalších úkolů a šla požádat šéfa, aby jí dal na zbytek dne volno. Tohle nechtělo jen nový účes, ale i nové prádlo.

Všechno se ten den dařilo. Šéf byl v dobré náladě, Aneta volno opravdu dostala a mohla vyrazit do obchodního centra na nákupy. Tam se posadila v kavárně, upíjela cappuccino a pořád dokola si pouštěla video od Petra.

Cítila se tak nádherně a zamilovaně, jako kdysi na začátku vztahu. Teď, po sedmi společných letech, už žádnou romantiku nečekala, přesto se jí dočkala. Co kdyby mu připravila dobrou večeři?

Podívala se na hodinky. Už nemohla nákupy odkládat. Dopila kávu a vydala se do obchůdku s prádlem a potom do supermarketu.

K Tereze do kadeřnictví přišla obtěžkaná taškami a ve skvělé náladě.

„Copak? To už byl u tebe Ježíšek?“ přivítala ji a ukázala na prázdné křeslo. „Vždyť je teprve listopad.“

Aneta odložila tašky, svlékla kabát, rozmotala šálu a posadila se do kadeřnického křesla.

„Zastříhnout konečky,“ požádala Terezu. Znělo to skoro jako rozkaz, navíc naprosto zbytečný, protože Aneta chtěla pokaždé jenom zastříhnout konečky.

„Jasně. Dočkám se vůbec někdy toho, že budeš trošku odvážnější?“ zatvářila se kamarádka zoufale a několikrát naprázdno stríhla nůžkami.

„Možná, ale ne dneska.“

„Dobře,“ vzdychla Tereza, „tohle bude hotový za deset minut, ale protože mám v plánu vytáhnout z tebe všechny detaily, a to za deset minut nestihneme, objednala jsem tě ještě k Bien na mani-pedi,“ ukázala na druhý konec místnosti, kde měla svůj koutek mladá Vietnamka.

„Tohle ti řekne úplně všechno,“ Aneta sáhla pro mobil, zatímco jí Tereza připínala kolem krku velkou plachtu, a nalistovala e-mail s videem.

„Není to apríl, že ne?“ ujišťovala se kamarádka, když si ho pouštěla už potřetí.

„Sama jsi před chvilkou řekla, že je listopad. Taký mě to překvapilo, snažila jsem se Petra přemluvit každý rok. Nejspíš našel odvahu porušit zaběhlou rutinu. A neboj, pořád spolu stihneme naše vánoční tradice. Společné nákupy, trhy, charitativní akce...“

„Uvaříme pět litrů vaječnáku a polovinu ho vypijeme, než se vůbec dostane do lahvi,“ dokončila za ni Tereza.

„Přesně tak. A ještě ti přivezu exotické dárky.“

„Ta exotika, kterou bych chtěla já, se ti nevejde do kufru,“ vyprskla Tereza smíchy. „Tak hotovo. Ne že bych teda viděla nějaký rozdíl, ale konečky máš zastřižené. Teď se přesuň tamhle, Bien ti upraví drápy a ty pokračuj ve vyprávění.“

Aneta se přemístila do mnohem pohodlnějšího křesla, ponořila chodidla do horké vody a Bien zapnula masážní program.

Vydechla úlevou. „Není co,“ odpověděla konečně Tereze, která nad ní stála jako hladový vlčák a čekala na pikantnosti. „Víš toho přesně tolik jako já.“

„Teď možná jo, ale účes, nehtíky, lahev vína, prádélko... Nejpozději zítra budeš vědět o hodně víc a pak tě tady chci se všema novinkama.“

„Mám pocit, že pořád nebude co vyprávět. Možná až po dovolené. Dobře vím, kam tím míříš, ale s Petrem jsme se shodli na tom, že žádná svatba nebude. Na to, abychom spolu byli šťastní, nepotřebujeme papír.“

„To jsou jen kecy,“ mávla Tereza rukou. „Ukaž mi jedinou ženskou, kterou její přítel odveze do ráje, poklekne před ní na břehu oceánu při západu slunce, otevře krabičku, ve který je diamant tak velký, že by se z něj dalo udělat pět malejch, a ona stejně řekne *ne, je to jen kus papíru*.“

V tomhle se Tereza nemýlila. Samozřejmě že by Aneta řekla *ano*, ale znala Petra moc dobře a věděla, že ji jen tak o ruku nepožádá. Nicméně pořád doufala, že by to mohlo znamenat jiný závazek, mnohem důležitější. Takový, který přichází na svět za devět měsíců v podobě malého, růžového, voňavého miminka.

Aneta ignorovala, že si Petr nevšiml zastřižených vlasů ani manikúry. Podle plánu si udělali krásný večer. Nad skleničkou vína se ho zeptala na detaily dovolené a on odpověděl přesně tak jako ona sama před několika hodinami Tereze. *Není co*.

„Chceš zkazit překvapení?“ řekl a tvářil se, jako když ho nutí, aby vyzradil státní tajemství, takže se radši dál nevyptávala.

Video už prozradilo hodně. Aspoň se měla na co těšit.

„Slibuju, že si to užijeme,“ šeptal Petr, když ji líbal do vlasů. „Víš, že strašně rád plánuju, ale taky chci, aby tahle dovolená

byla trochu spontánní. Něco už máme objednané a zaplacené, protože je dlouhá čekací doba. A se zbytkem času naložíme, jak budeme chtít.“

Tohle se jí líbilo. Stulila se v jeho bezpečné hřejivé náruči a doufala, že se jí bude zdát o zlatém písku a tyrkysovém moři.

2. kapitola

Aneta

Tereza dodržela slovo, ostatně jako vždycky, a vytáhla Anetu na všechny předvánoční akce v širokém okolí. Petrovi se to hodilo, aspoň nemusel trpět výčitkami svědomí, když se zdržel v práci. Řekl, že chce odjet na dovolenou s vědomím, že na něj nečekají žádné resty.

Aneta obdržela s kamarádkou trhy, koncerty, výstavy, noční prohlídky na zámcích a hradech a samozřejmě hlavně nákupy, protože na dovolenou potřebovala spoustu nového oblečení.

Díky tomu všemu jí čas rychle utíkal, listopad se přehoupl v prosinec a nastal den odletu. Měli sbalené kufry, připravené pasy a letenky a čekali na taxík, ale Petr pořád visel na telefonu a tvářil se nervózně.

„Taxík už je před domem,“ naléhala Aneta, když její přítel neustále telefonoval. „Nemůžeš to dořešit cestou? Pojedeme minimálně hodinu.“

„Promiň, lásko, je mi to líto, musím se vrátit do práce,“ omlouval se a působil čím dál nervózněji.

„Za chvilku nám to letí...“

„Hrozí nám milionové ztráty. Uvědomuješ si to?!“ zařval na ni, až o krok ustoupila, ale zdálo se, že uznal, že to přehnal

a pokračoval mírněji: „Musíš letět sama. Já to vyřeším, přebukuju si letenku a nejpozději zítra dorazím. Zatím se zabydli, dej si něco dobrého k jídlu, vykoupej se v tom úžasném bazénu a naplánuj si, co bys chtěla ještě vidět. Než se naděješ, budu u tebe. Zavolám později,“ křikl na někoho do telefonu a pomohl Anetě odnést zavazadla do taxíku.

Nebyla jeho návrhem nadšená, ale snažila se ho pochopit. A jiná možnost zřejmě nepřípadala v úvahu. Poslušně proto nastoupila do taxíku. Zadržovala slzy, dívala se z okna auta jedoucího na letiště a sledovala, jak se k zemi pomalu snášejí sněhové vločky.

Po mnoha hodinách letu a dvou přestupech se konečně ocitla na Lomboku. Prošla pasovou kontrolou a vyšla z vánočně vyzdobené letištní haly.

Venku na ni dýchl horký vzduch prosycený vůní oceánu, dřeva tropických stromů a plumérií. Litovala, že tam není s Petrem, ale v letadle měla možnost uspořádat si myšlenky a věděla, že to bylo nejlepší řešení. Kdyby musel odjet ve chvíli, kdy měla jeho firma tak vážný problém, stejně by nebyl schopný se uvolnit a dovolenou si pořádně užít.

Taxík ji dopravil do rezortu, kde pro ně Petr rezervoval luxusní apartmán s venkovní vířivkou, bazénem a soukromým vstupem na pláž. Zřejmě mu záleželo na tom, aby měli naproste pohodlí a klid.

Aneta by si dovolenou víc užila, kdyby tam byl Petr s ní, sama se skoro až bála. Nakonec si řekla, že bude nejlepší všechno zaspát. Z náročné cesty byla vyčerpaná a spánek opravdu potřebovala. Dopřála si dlouhou sprchu, pořádně za sebou zamkla dveře a zalezla do postele. Slastně si protáhla nohy a bolavá záda, zavřela oči a nahlas vydechla.

V duchu ocenila kvalitní povlečení z kvalitní bavlny, ještě naposledy zkontrolovala mobil, zavřela oči a pak už se propadla do říše snů.

Ráno se probudila velmi časně, nevyspalá a celá rozlámaná. Naštěstí ji podle itineráře čekala relaxační masáž, a to bylo v tu chvíli přesně to pravé. Musela ocenit, jak skvěle Petr všechno naplánoval. Podle seznamu aktivit, který našla na pokoji, měli mít prvních několik dnů spíš odpočinkový program. Ten náročnější měl přijít až později.

Přesunula se do koupelny. Navzdory klimatizaci se potila a vyschlo jí v krku. Toužila po studené sprše, ale voda tekla maximálně vlažná. Nicméně i ta stačila k tomu, aby se zase cítila jako člověk. Vrátila se do postele, připojila se k wifi a zkontrolovala, jestli jí Petr napsal. Bohužel od něj nedorazilo ani písmenko. Podívala se na příchozí lety a poslala mu zprávu, jak moc se na něj těší. A dotaz, které z těch letadel ho přiveze.

Čekala asi hodinu, ale nedostala žádnou odpověď, přestože na sociálních sítích byl aktivní.

Obléklá si jednoduché puntíkové šaty a odebrala se do hlavní budovy na snídani. Dorazila tam mezi prvními. Mohla si sice objednat hotelovou službu, ale chtěla vidět lidi, ne jen prázdné stěny.

Jídelnu tvořila obrovská zastřešená terasa lemovaná kvetoucími keři, z nichž Aneta poznala jen rododendron. Ale možná to byl oleandr, ty dva keře si pořád pletla. Kdo by seděl uvnitř, když bylo na Lomboku po celý rok tak nádherné počasí? Vzala si sklenici džusu, misku ovocného salátu, toust s máslem a posadila se k jednomu z mnoha prázdných stolů.

Záměrně si vybrala místo, ze kterého viděla na příjezdovou cestu. Věřila, že před rezortem zastaví taxík a z něj vystoupí Petr.

Dokázala uvažovat racionálně a věděla, že je to nemožné. I kdyby vyřešil krizi ve firmě ten samý den, nejspíš by jel domů, aby si odpočinul, dal si něco k pití, a teprve až by se z něj odplavil všechnen stres, zabukoval by si novou letenku. Pravděpodobně by nesehnal žádnou, aby mu spoje navazovaly rychle za sebou, a tak by musel počkat další den nebo dva. Bylo jí jasné, že bez něj bude muset vydržet minimálně tři dny, ale mohla aspoň snít.

Po snídani se vrátila do apartmánu, natáhla se na postel a telefonovala s Terezou, dokud nebyl čas jít na masáž. V Česku byly tou dobou dvě ráno a Aneta ocenila, že kvůli ní kamarádka ponocuje. Potřebovala to s někým probrat a zřejmě by na to nenašla lepší osobu než Terezu. Docela Anetu uklidnila. Řekla, že takové věci se prostě někdy stávají a ať si užije všechno, co jí rezort nabízí. Opálí se, vyčistí si hlavu, a až Petr konečně dorazí, všechno si společně vynahradí.

„Tomáš mi to taky jednou udělal, ale tenkrát jsme byli jen na Mácháci. Tři dny doháněl resty, zatímco já se válela na pláži a odmítala nabídky osamělých seladonů, aby mi namazali záda.“

Tereza vždycky věděla, co říct a jak Anetu rozesmát. Po jejich rozhovoru se cítila mnohem líp a na masáž se dostavila ve skvělé náladě. Rozhodla se, že udělá všechno přesně podle Terezinych rad. Bude se opalovat, koupat, zajde si na kosmetiku, možná si nechá zesvětlit vlasy, což si Petr už dlouho přál, a koupí si ty nádherné bílé vyšíváné šaty, jimiž byl Lombok proslulý, a které jí budou slušet k opálené pleti.

Věšla do wellness centra. Líbilo se jí, že působilo uklidňujícím dojmem. Dřevo, voda, obložky, květiny a příjemná hudba. A pochopitelně stejně jako všude, vánoční výzdoba v podivné směsici evropského a ostrovního vlivu. Poněkud kýčovitá, přesto milá.

Položila se na lehátko a nechala se masírovat od drobné dívky, která měla neuvěřitelnou sílu. Nebála se přitlačit a Aneta občas sykla bolestí, když se dívka dotkla ztuhlého svalu.

Masáž opravdu potřebovala. Zavřela oči a snažila se uvolnit, jak ji dívka opakovaně nabádala roztomilou angličtinou. Neměl by to být takový problém, Petr byl v bezpečí a ona už byla v zahraničí bez jeho doprovodu. Několikrát jela sama na jazykový pobyt a také si dokázala užít volný čas. Měla se radovat, že se vyhne předvánočnímu shonu a plískanicím, ale z nějakého důvodu to nešlo. Postrádala Petra.

Nakonec se přece jen jakž takž uvolnila, a když masáž skončila, zjistila, že uplynula přesně hodina.

„*Terima kasih*,“ poděkovala Aneta jedinou frází, kterou se naučila, a opatrně slezla z lehátka. Cítila se podivně slabá a vláčná, ale zároveň to bylo i příjemné. Nejradši by se vrátila do postele a na chvíli si zdřímla, ale věděla, že by pak v noci nespala, proto se rozhodla jít si zaplavat a nachytat trochu bronz.

3. kapitola

Aneta

V blažené nečinnosti strávila Aneta tři dny. Petr se ozval, napsal jí i zatelefonoval. Řekl, že krize je zažehnána a teď shání letenku. Těšila se, že už ho brzo uvidí. Mezitím si přesně podle jeho rady plnými doušky užívala klid rezortu, tržiště plná lidí, snídani přímo na pláži i kouzelné západy slunce. A výlet na pláž, která se v překladu jmenovala růžová, přestože byla spíš bílá s nádechem do běžova. Nicméně měla tu nejtyrkysovější vodu a bylo na ní sotva dvacet lidí. Tohle byla její představa o dokonalé relaxaci. Mohla by tam ležet celý den. Možná by nemusela dodržet všechno, co Petr naplánoval.

Z rozjímání ji vytrhl telefonát z recepce. Venku stál minibus směřující na želví ostrov a ona byla poslední, na koho se ještě čekalo. Rychle popadla mobil, kabelku, sluneční brýle a běžela ven.

Výlet ji bavil, pořídila spoustu krásných fotek, nakoupila pár suvenýrů a do rezortu se vrátila naprosto šťastná. Osprchovala se, převlékla a zběžně zkontrolovala mobil. *E-mail od Petra!* Měl ji potěšit, ale popravdě ji spíš vyděsil. Stalo se něco? Onemocněl nebo měl problém v práci?

Pustila se do čtení.

Aneto,

chtěl jsem ti to říct už tisíckrát. Snažil jsem se, fakt jsem se snažil, ale pořád k tomu nebyla vhodná příležitost. Myslel jsem, že krásná dovolená, po které jsi vždycky tak toužila, bude tím nejlepším rozloučením. Jsme přece dospělí rozumní lidi, tak proč bychom se nemohli rozejít bez hádek a scén?

„Rozejt? Co tím sakra myslíš?“ vykřikla nahlas a chvilku se vydýchávala, než dokázala pokračovat ve čtení.

Jsem zbabělec. Užij si dovolenou, vyčisti si hlavu, a až se vrátíš, v klidu si o všem promluvíme. Ujišťuju tě, že v tom není nikdo jiný, prostě už jsme si přestali rozumět.

Kdy? Nic takového nikdy nepozorovala. Občas to skřípalo, ale měli jen běžné problémy jako kterýkoli jiný pár.

Rád bych si nechal náš byt, byl můj už předtím, než jsme se poznali, ale uvědomuju si, že jsi do něj přece jen taky investovala, proto jsem ti jako náhradu pořídil dvoupokojový byt...

Už? Ten teda neztrácel čas!

... odkud to budeš mít blíž do práce. A jsem ochotný přistoupit na rozumné finanční vyrovnání.

Zbytek e-mailu pokračoval v podobném duchu včetně dojemné části o tom, jak k sobě možná ještě někdy najdou cestu a že jí děkuje za všechny ty krásné společné roky.

Nebyla naivní, věděla, že když už se k něčemu takovému rozhodl, znamenalo to konec, ale přesto to nedokázala přijmout.

Jako kdyby jí doktor řekl, že má před sebou poslední den života, ale nepociťovala by žádné obtíže a cítila se naprosto zdravá. Všechno v ní křičelo, že to prostě není možné, že je to nějaký omyl. Vždyť jí přece ráno volal, že už má letenku.

Chtěla si okamžitě přebukovat let domů a přimět ho, aby jí všechno vysvětlil z očí do očí, a vůbec ji nezajímalo, že se právě tomuhle chtěl vyhnout. Okamžitě začala hledat nejbližší lety, ale pak si uvědomila, že i ona potřebuje čas přemýšlet. A toho měla naštěstí dost.

Přečetla si Petrův e-mail ještě jednou, nic jiného z něj už však nevykukovala. Lehla si na postel a zírala do stropu. Netušila, jak dlouho tam ležela, ale venku se mezitím setmělo. Nejspíš by tam bez hnutí ležela až do rána, kdyby jí nepípla zpráva od Terezy.

Můžu ti zavolat na messenger?

Klidně, odepsala. Záhy proťalo tichou místnost pronikavé zvonění.

„Ahoj, jak se máš? Už ti někdo nabízel, že ti namaže záda?“

Terezin veselý tón byl nakažlivý a Aneta se snažila, aby na ní kamarádka nic nepoznala. Všechno se přece vysvětlí, až se vrátí domů.

„Ne. Ale když jsem šla do krámků se suvenýry, zastavil mě nějaký starší chlápek, jestli prý nechci společnost. Vypadal úplně jak ten Vietnamec od nás z večerky. Když jsem se ho zeptala, jestli to myslí vážně, řekl, že nemyslel sebe, ale že by za mnou poslal synovce.“

„A vzala jsi to?“ hihňala se Tereza.

„Samozřejmě že ne!“

„Už se ti ozval Petr? Víš, kdy přiletí?“ zeptala se Tereza a Anetě se zdálo, že dost zvažněla.

„Ozval. A nepřiletí,“ odpověděla popravdě.

Teď byla řada na kamarádce, aby něco řekla. Na druhé straně však bylo jen nekonečné ticho. Aneta čekala, až Tereza promluví. Nakonec to nevydržela a vychrlila na ni, co stálo v tom e-mailu. Slova z ní plynula jako lavina, která se nedá zastavit. Nakonec přidala několik otázek. Proč? Proč teď? Jak to mohl udělat?

„Až se vrátím, probereme to a všechno se vysvětlí. Asi měl jen depku. Určitě toho teď lituje,“ uklidňovala sama sebe.

„Svět je malej a Habrovec ještě menší. Leccos se tam schová, jenomže ne na dlouho. Měl by ti to říct on, ale bude lepší, když se to dozvíš ode mě a budeš mít čas se připravit.“

Zdálo se jí to, nebo Tereza mluvila z cesty?

Ukončila hovor a za několik vteřin jí pípla zpráva.

Tereza poslala fotku. Vypadala jako z nemocničního pokoje. Anetě hned došlo, že jde o porodnici. Na fotce se usmíval Petr a ta odbarvená blondýna z recepce jeho firmy a společně drželi malý, růžový a pomačkaný uzlíček. Podle uvedeného data a času u fotky to vypadalo, *ta pinda si ani neodstranila vodoznak*, že se miminko narodilo právě v okamžiku, když její letadlo přistávalo v Kuala Lumpur.

4. kapitola

David

Davida to stálo spoustu sil, aby na sobě nedal znát vztek. Ani jeho úsměv nesměl být křečovitý, Violka by to poznala. Na svých necelých pět let byla neobyčejně vnímavá. A šikovná.

Opatrně brala z velké krabice staré skleněné baňky a všela je na stromeček. Na spodních větvích už nebylo místo, zatímco horní zely prázdnotou. Holčička se však zdála být spokojená.

„Přistavím ti schůdky,“ nabídl jí David.

„Ne,“ zavrtěla hlavou, „teď ty, tati. Jdu se s babičkou dívat na pohádky. Zavolej mě na špičku.“

Violka sebrala plyšovou kočku, která do té doby hlídala, jestli není na stromečku zbloudilá veverka, z mísy na stole si vzala mandarinku a šla se posadit před televizi.

David se ještě jednou podíval na mobil. Jako by snad mohl přeslechnout hlasité vyzvánění. Zaskřípal zuby a pustil se do zdobení. Použil všechny zbývající koule, sněhové vločky a skleněné zasněžené domečky, pokračoval čokoládovými figurkami, a nakonec ještě doupravil světýlka. Pohádka se přehoupala do druhé poloviny, když konečně sáhl po stříbrných řetězech. Úplně poslední přišel na řadu řetěz z proužků barevného papíru, který vyrobil s Violkou.

„Sakra,“ ulevil si. Právě teď mu musela spadnout do oka řasa. Rychle zamrkal, aby zahnal slzy, a pečlivě omotal stromeček tak, aby co nejlépe využil délku řetězu.

„Jsi připravená na tu špičku?“ zavolal na Violku.

Dívka neodpověděla, ale rychle slezla z gauče a běžela ke stromečku.

„Já sama,“ odháněla ho od krabice s ozdobami.

„Opatrně,“ připomněl jí.

„Vím, je po prababičce,“ zatvářila se rozumně a lehounce uchopila skleněnou špičku zdobenou stříbrnými sněhovými vločkami.

David zvedl dceru do výšky a ta umístila špičku na samý vrcholek stromečku.

„Pojď, vyfotíme se,“ navrhl a sáhl po mobilu.

Udělal několik obrázků. Violka odběhla zpátky k pohádce a on zkontroloval mobil, zda přece jen nezmeškal nějaký hovor nebo zprávu. Frustrovaně vzdychl a šel se posadit k dcerce.

Z televize k němu doléhala nějaká pohádková písnička, kterou důvěrně znal, ale nedokázal si vzpomenout odkud. Nemohl se soustředit.

Po nějaké době to nevydržel a rozhodl se, že zavolá sám. Silvie to sice nesnášela, ale už neměl chuť brát na ni ohledy.

„Hned se vrátím,“ usmál se na Violku a pohládl ji ukazovákem na špičce nosu.

Telefon si vzal pro jistotu do ložnice, jen málokdy se to oběšlo bez hádky.

Silvie mu to nebrala a hovor několikrát spadl do hlasové schránky. David však vytrval, a nakonec se i dočkal.

„Co chceš!“ vyštěkla na něj jeho stále ještě manželka.

„Šťastný a veselý,“ řekl a ani se nesnažil zakrýt sarkasmus v hlase. „Slíbila jsi, že přijedeš.“

„Mám toho hodně.“

„Já se taky zrovna nevlákám. Zavolat dceři snad můžeš, ne?“

„Přestaň s těma výčitkami. Vždyť jsem říkala, že zítra přijedu.“

„Říkala jsi, že přijedeš dneska,“ připomněl jí David.

„Dneska to nejde, musím zůstat u Roberta. Nevyšla mu ta práce a má depku.“

„Děláš si legraci? V Mirešovicích jsou nejmíň tři podniky, který v jednom kuse nabírají lidi. A platí dobře. Kdybych to měl blíž, neváhal bych.“

„Ty možná ne, ale Robert vezme jenom vedoucí pozici. Nechce se zahrabat na nějakým podřadným fleku a já ho v tom plně podporuju.“

„No dobře, to je vaše věc. Tak aspoň přijed' zítra o něco dřív, ať si tě Viola užije. Můžeme jít třeba někam na procházku,“ snažil se David o smír.

„No, vlastně nevím,“ vytáčela se Silvie a David už tušil, kam to bude směřovat. „Mám rozbitý servo. Dušan by to udělal, jenže jsou svátky, tak chce příplatek.“

„Vždyť jsem to nechával spravit sotva před měsícem.“

„No jo. Asi nějaká blbá součástka. Včera mi vytekl olej, jen tak tak jsem dojela domů.“

„Dobře,“ rezignoval. „Kolik potřebuješ?“

„Dvacet tisíc.“

„Vždyť to minule stálo sedm.“

„Podražilo. A taky jsou svátky. Já vím, že je to hodně, takže fakt v pohodě, nemusíš mi nic posílat. Uvidíme se po svátcích. Viole dárek pošlu, akorát taky asi přijde až po svátcích.“

Mozek mu běžel na plné obrátky, ale nedokázal vymyslet, jak z toho ven. Tohle znal víc než dobře. Pokud bude chtít zabránit Violčinu zklamání, bude muset platit.

„Pošlu ti peníze na účet, hlavně zítra přijed'.“

„Uvidím, jak mi to vyjde,“ slíbila Silvie neurčitě.

Nejspíš proto, aby ještě mohla vycouvat. Jako už tolikrát.

Měl chuť mrstít telefonem o zeď, ale to by byly jen další peníze, kterých neměl nazbyt. Vydělával sice víc než dost, jenomže k uspokojení potřeb odloučené manželky by potřeboval nejmíň třikrát tolik. O tom, že by dostal alimenty, které mu byly přiznány při předběžném opatření, si mohl nechat jenom zdát.

Posadil se na postel, trochu se uklidnil a vrátil se do obývacího.

„Tak co? Pomůžeš mi se salátem?“ zeptal se neklidnějším hlasem, jakého byl schopný.

Violka přikývla, usmála se a místnost se rozzářila mihotavým světlem hvězdiček v jejích očích. Najednou bylo zase všechno v pořádku.

Všichni tři – David, Violka a babička Věra – seděli u slavnostně prostřeného stolu a čekali. A čekali.

Silvie, pro kterou bylo prostřené čtvrté místo, nepřicházela.

Všechno bylo dokonalé – vyšívaný ubrus, mísa s ovocem, cukroví, vinná klobása, řízky, smažený kapr i salát. Cibulákový servis byl chudší o talíř, který Violka rozbila.

Teď těkala očima od prázdného místa u stolu ke stromečku, na obvázaný prst a zase zpátky.

David na ní viděl, jak se snaží být trpělivá, ale už toho bylo moc i na něj. Třikrát Silvii volal a třikrát si vyslechl, ať neotravuje, že už je na cestě. Podle jeho propočtů by za tu dobu v pohodě dojela do Brna a zpátky a ani by nemusela jet moc rychle.

„Kde je maminka?“ zeptala se Violka a nedočkavě poposedla na židli.

„Pustíme se do jídla bez ní,“ rozhodla babička.

„Určitě se těší na dárky a za chvíli přijede,“ řekl David. Nicméně souhlasil se svou matkou a popřál jim dobrou chuť.

Violka neprotestovala a rychle napíchla na vidličku kousek chladnoucí klobásky, kterou jí tatínek nakrájel. Brzy snědla celou večeři, cukroví a mandarinku, ale maminka se stále neobjevila.

„Tak jdeme na ty dárky,“ vzdychl David a hned se napomenul. Nesměl si dovolit žádný smutek. „Myslíš, že už venku svítí první hvězdička?“

Violka se rozeběhla ke dveřím.

„Hvězdičky nejsou vidět, tatínku. Podívej, sněží!“ zajásala.

„Honem, rozbalíme si dárky a půjdeme na chvílku ven,“ povzbudil ji David.

Naštěstí se na maminku už nevyptávala, běžela ke stromečku a vrhla se na první dárek. Ani nemusela umět číst, okamžitě poznala, že růžový balicí papír se stříbrnými zvonečky je pro ni.

David ji nechal trhat papír a zatím udělal několik fotek. V červených svátečních šatech se stříbrnou čelenkou v blond lokýnkách jí to moc slušelo. Silvie byla hezká, ale ani jako malá holka nebyla tak krásná jako Viola. I když to možná způsobila jen otcovská pýcha.

„Ba-bi,“ přeslabikovala písmenka na dárcích určených pro babičku.

„Tohle je pro tebe,“ podala Viola Davidovi jeden ze tří dávků, které patřily jemu.

Ani ho nemusel rozbalovat. Jako každý rok v něm byl nový svetr od jeho mámy. V tom druhém našel mobil, který si sám zabalil. Teprve třetí dárek byl od srdce.

Violka pro něj ve školce namalovala abstraktní obrázek na opravdové plátno, jak mu hned vysvětlila.

„Tak tohle bude mít čestné místo na zdi.“ Zase ta řasa v oku.

Rozhlížel se po místnosti a hledal, co sundat ze zdi, aby tam mohl pověsit Violčinu malbu, ale než se rozhodl, rozrazilily se dveře a do chodby vpadla Silvie.

Ve velmi rozjařené náladě.

Podivné veselí a zároveň naštvanost nepochybně způsobil alkohol.

„Auto je ve škarpě. Co koukáš?!“ vyjela na Davida, když vstoupila do obývacího pokoje. „Zavolej někoho, ať ho vytáhne.“

„Ahoj Vio, sluší ti to,“ obrátila se na dceru.

Viola zářila jako sluníčko. Vzala matku za ruku a vedla ji ke stromečku.

David zavolał kamaráda s traktorem, pak se vrátil do pokoje a přemýšlel, jak dlouho mu ještě bude dcera věřit, že je všechno v pořádku.